

A nad hrobem stála,
žalostně plakala,
chudobným žebráčkom
almužnu dávala.

Dceruško, dceruško,
nežel synka toho,
můžeš sobě vybrat
z tisíce jednoho.

Dybych si vybrala
z tisíce jednoho,
nedostanu předce
šuhajčka svého.²⁾

1) holý.

2) Modlete se, žebráci,
za mého milého,

abý mi dal Pán Bůh
do rána jiného.

134. ŽENOBIJCE

281.

Z Poštorné

[: Oženi sa Jura, :]
Jura za horama.

Ej, vzau si on Anku,
ze dvora zemanku.

Keď byuo po roce,
praviu Jura Ance:

Pojedu za hory,
k otcovi, k materi;

mosíš doma býti,
koničky krmiti.

Já doma nebudu,
já s tebu pojedu.

Jura koně seduá,
Anka obrus hledá.

Už Juriček jede,
Anka za ním ide.

Jak dojeu pod hory,
pod jabor zelený,

Aničce huavu sfau,
pod jabor zakopau.

Jak dojeu k otcovi,
všecí ho vítali.

Vítaj k nám, Juričku,
kdes nechau Aničku?

Nechau jsem ju doma,
mosí krmit koňa.

Sem ti jí nedaua,
aby doma byua,

než sem ti ju daua,
aby k nám chodiua.

Otec ti jí posuau
štyry koně vrané,
dva voze kované.

Máti jí posuaua
štyry krávy stelné,
ceué šaty pěkné.

Sestra jí posuaua
štyry krávy dojné,
ceué šaty nové.

A bratr jí posuau
štyry vouy párné,
dva puuhy kované.

Tu máš ty, Juričku,
pozdravuj Aničku.

Už Juriček jede,
velký statek žene.

Jak dojeu pod hory,
pod jabor zelený;

sobě tu zpomínau,

na Aničku vouau:

Staň, Aničko, hore,
staň, srdečko moje,
ženu statky tvoje.

Keď ženeš, užívaj,
mně smutnej pokoj daj.

Dívali sa páni
z tej hodonskej brány

co děuá Juriček
pod šibenicami.

Co by děuau? Visí,
nebožátko mosí.

Zmokla mu košelka
od krvavej rosy.

Požčaj mně, má miuá,
šátka hedbávného,

až sa já obetřu
z potu krvavého.

Požčaj mně, má miuá,
bíuého ručníčka,

až si já obetřu
své červené líčka.